Ч. 46. Второк 12 марта (28 лютого) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З ради державної. — Угорска криза. — Італіяньско-турецка війна.

В середу і пятницю 6. і 8. н. ст. марта відбула правнича комісия парляменту під проводом посла проф. університету др. Вальднера засіданя в справі правительственного проєкту нового закона о кураторах. Референт пос. проф. Дністряньский. Провідник засіданя відкриваючи засіданє комісиї, висказав референтови др. Дністряньскому повне признанє за знаменитий, на скрізь научний реферат, який оголосив друком, та референт приступив до звіту. Дотепер покінчено ґенеральну дискусию і обговорено §§ 1 — 4.

Polnische Corr. доносить: В пятницю відбула ся довша конференция президиї польского Кола з през. кабінету ґр. Штірґком в присутности мін. Длуґоша. На тій конференциї порушено також загальні політичні квестиї, як найважнійші галицкі справи. В тих останних обговорювано справу водних доріг, льокальних зелізниць, податкові реформи, остаючої з нею в звязи санациї краєвих фінансів і т. д. На тій конференциї стверджено згідність поглядів представників польского Кола з поглядами президента кабінету.

На послідній засіданю палати послів вела ся дальша дискусия над внесенєм дорожняної комісиї, котрої не покінчено, а відложено до слідуючого засіданя.

Відтак в дискусиї над наглячим внесенєм Кернера в справі іменованя судиїв в Чехах, забирав між ин. голос п. Лев Левицкий.

З черги п. мінїстер скарбу Залеский відповів на запит пп. Панца і Райцеса в справі уділеня правительством дозволу на виданє нових акций акцийним Товариствам фабрики оружя.

Бесідник заявив, що тут розходить ся радше о формальне підвисшенє акцийного капіталу через перенесенє суми 2,100.000 К з резервового капіталу на капітал акцийний, отже о заряджене, котре не є суперечне з законом.

Також против виданя нових акций не можна піднести заміту, бо тут передовсім наступила зміна що до скількости, а не що до фактичного фундованя поодиноких акций. Правительство в своїй практиці вже кілька разів позволяло на подібне підвисшенє капіталу і уділювало в подібних випадках свого дозволу. Мін. опрокидує заміт, немов би правительство піддержувало якісь спекуляцийні наміри і крило їх власною повагою.

Підніс дальше, що не дасть ся виказати звязи між річевою трансакцією Товариства фабрики оружия, а відношенєм на торзі рент. Нових акций не продавало ся і в тім поступованю не було нічого замітного. Мінїстер обговорював правно-податкову сторону і підніс, що з тих взглядів не було причини до здержаня трансакциї.

Пос. Панц поставив внесенє, щоби над відповідию мін. скарбу Залеского на запит, отворити розправу на слідуючім засіданю.

В голосованю внесок пос. Панца ухвалено.

Предсїдатель предложив, щоби найблизше засіданє відбути ві второк дня 12 с. м. з тим самим дневним порядком.

Пос. Немец (чес. соц.) поставив внесенє, щоби на слідуючім засіданю взяти під наради звіт леґітимацийної комісиї і предложенє о водних шляхах.

Внесенє Немеца відкинено 151 голосами против 100 і засіданє замкнено.

Угорска конференция партиї праці дала підставу для дальших пертрактаций з Короною. Ухвала партиї не підчеркує конечности зданої резолюциї, тілько відкликує ся лише на інтерпеляцию ґр. Кіна в єго послідній парляментарній промові. Через те розвязанє трудности стає лекше. Партия Юста не виключає однак можливости покликаня Люкача на премєра і одержанє одної з тек для котрогось з членів ґрупи Юста.

Від кількох днів веде ся завзята борба о прибережні узгіря, що тягнуть ся недалеко

Валтазар.

(З француского — Анатоля Франса).

(Конець).

— Царю — відповів Менекра -- она замкнула ся з комаґеньским царем.

— Они правдоподібно укладають торговельну умову — додав осторожний Сембобіт.— Однак не зворушуй ся так царю, то збільшить твою горячку.

Він кинув ся до комнати цариці скорше заки маґ і евнух змогли єго стримати. Дійшовши до єї спальні, він побачив царя Комаґени, що виходив звідси в золотій одежи, що сьвітила ся як сонце.

Балкида поклавши ся на пурпуровім ліжку, усьміхала ся, примкнувши до половини очи. Балкидо! Моя Балкидо! — закричав Валтазар.

Та она не повернула голови, наче потонула в снї.

Валтазар приступив до неї і взяв єї за руки, але она їх відвернула.

— Чого тобі треба? — спитала она.

— І ти ще питаєш? — відповів чорний цар заливаючись слізми.

Она впила ся в него жорстоким зором. Він зрозумів, що она все забула і пригадав їй віч на дві яру.

Та она сказала: Кажучи правду, я не розумію, про що ти царю говориш. Ти пяний від пальмового вина, все се тобі приснило ся.

— Як! — закричав нещасливий цар, ломлючи руки. — Твої поцілунки, удар ножом, якого сліди зістали ся на мені, — всьо то має бути сон?

Она встала, дорогі камені на єї одежи зашуміли як град і блиснули огнем.

— Царю! — сказала она — зараз збирає ся рада. Я не маю часу вияснювати привиди твого хорого мозку. Ліпше відпочніть. Прощай.

Валтазар чуючи, що єго сили пропадають, наміг ся, щоби не показати своєї немочи тій нелюдскій жінці і вернув до своєї комнати, де впав без чутя з наново відкритою раною.

IV.

Три тиждні лежав він без чутя, наче мертвий. Двайцять другого дня прийшовши до себе, він вхопив руку Сембобіта, що сидів у єго головах разом з Менекрою і скрикнув зі сльозами:

— Ох, мій приятелю, які ви оба щасливі. Оден тому, що старий, а другий, що подібний до старця! Та ні, на сьвіті нема щастя, всьо облуда, коли сама любов — зло, а Балкида така брехлива...

— Знанє дає щасте — сказав Сембобіт.

— Я хочу про се переконати ся— сказав Валтазар. Поїдемо зараз до Етіопії.

Цар, утративши то, що він любив, постановив посьвятити своє житє знаню і стати волхвом. Коли така постанова не викликувала в него радости, то все давала єму деякий спокій. Кождого вечера сидячи на терасї своєї палати в товаристві маґа Сембобіта і евнуха Менекри, він оглядав нерухомі на виднокрузі пальми, або дивив ся при сьвітлі місяця на крокодилів, що плили по Нілю наче деревляні колоди.

— Не можна надивити ся до волї на природу — сказав Сембобіт.

— Розумію ся—відповів Вальтазар. — Однак в природі є дещо ще гарнійше як пальми і крокодилі.

Він говорив, думаючи про Балкиду.

Та старий Сембобіт сказав: Буває приплив і вилив Нілю — поява, яку я перший виснив. Чоловік сотворений на то, щоби розуміти.

— Він сотворений, щоби любити — відповів Валтазар вітхаючи. — Є річи, яких не можна вияснити.

— Які? — спитав Сембобіт.

— Зрада жінки — відповів цар.

Постановивши стати волхвом, цар наказав поставити башту, з якої видно було сусідні царства і всі небесні сфери. Та башта була збудована з цегли і підіймала ся над всіми иншими.

Єї викінчили аж по двох роках і Валтазар витратив на єї будову всі гроші свого

порту Гомс і зовуть ся Меркгабскими. Битви бувають довгі та кроваві, бо має се бути дуже важна для обох сторін стратегічна позиция. Італіяньскі і турецкі депеші доносять раз враз про вислід кождої такої битви, а ніхто в Европі не звертає на неї уваги, бо о много важнійші є дві инші квестиї: перша, чи буде мирове посередництво держав і друга — чи перенесуть Італіянці війну на Еґейске море і під Дарданелї?

Що до першої справи, то дійстно роблено заходи зі сторони держав для помиреня противників; російский міністер заграничних Сазонов за всяку ціну хотів закінчити війну, однак супротив крайної неуступчивости одної одної і другої сторони мусів він і инші дипльомати полишити рішенє італіяньского спору судьбі оружя. Кажуть, що Італія давно вже одержала від Австриї і Німеччини в якімсь тайнім договорі згоду тих держав на занятє Триполітанії. Тим можна би вияснити італіяньску бундючність основану на тривкім союзї з двома европейскими державами. А Туреччина знов не хоче зречи ся Триполітанії в тім пересьвідченю, що она побіджує і оконечно побідить.

В другій справі — поширеня війни на Еґейске море, то здає ся, що Італіянці вже рішили ся на те. Найперше треба тут занотувати дві важнійші італіяньскі депеші, після яких неправдою є, немов би Німеччина застерегла ся против бльокади Дарданелів, бо ні одна держава не вчинила італіяньскому правительству відповідних замітів, а по друге неправдою є, немов би Італїянці коли небудь чи кому небудь обіцювали не виконувати воєнних операций на турецких водах, противно італїяньске правительство як раз тепер повідомило кабінети держав, що уважає своїм воєнним правом виступити оружно против Туреччини скрізь, з виїмкою Адрийских берегів і довкруг йоньских островів.

По такій заяві італіяньского правительства можна здогадувати ся, що бльокада Дарданелів і бомбардованє прибережних численних місточок начне ся небавком. Очевидно, що італіяньска фльота не посуне ся в довгий, вузкий, уоружений і підмінований Дарданельский бо втратила би хиба всї кораблї, лише замкне вїзд до проливу, застановить морску торговлю і надіє ся, що виголодить Царгород, який живе з того, що привозить ся кораблями.

Видно, що Порта предвиджує плян Італїянців, бо веліла заложити в Дарданельскім проливі міни і рівночасно удогіднити торговельний шлях, що веде через Малу Азию до Бруси.

На конець треба підчеркнути, що Італія мобілізує всї свої сили, бо хоче з цілою силою на всїх точках ударити на Туреччину. Медиоляньскі дневники доносять, що покликано нові відділи резерви.

„Corriere dela Sera" оголошує лист померлого адмірала Обрі до его жени, писаний перед самою смертию. Як звістно, римска печать докоряла адміраралови, що своєю неспосібностию спричинив утечу турецкої фльоти до Дарданелів. В сїм листі находить ся згадка, що адмірал готов (в ударити сейчас на турецку фльоту і все до сего приготовлено, але власне правитель тво в Римі приказало адміраралови зволікати з нападом на турецку фльоту.

Новинки.

Львів, 11 марта 1912.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цїсар затвердив вибір бар. Юл. Блажовского властителя більшої посїлости в Черемхові на презеса а дра Ал. Александра Рачиньского властителя більшої посїлости в Завалові на заступника презеса Ради повітової в Підгайцях.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер справедливости переніс судиїв: Йосифа Ісакевича з Чорткова до Заліщик а Калїкста Оппенавера з Журавна до Микулинець. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував почтмайстра з Тимової Івана Гольду старшим почтмайстром в Рудках.

— **Лїцитация.** Дня 15 марта 1912 о годинї 9 відбуде ся в маґазинах товарових стацці у Львові публична лїцитация невідобраних товарів, як: горівки, вина, кава, чоколяда, оріхи, коріне, фарби, товари блаватні, образи, меблї, машини до шитя і писаня та рільничі, порожні бочки і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **З зелїзниці.** Вчера о 7 год. 45 мін. рано вискочили із шин два послїдні вагони поїзду товарового ч. 386 на зворотницях вїздових на Перзенківці в Станиславові. В наслїдок перешкоди в руху, яку то потягнуло за собою, спізнив ся поїзд особовий ч. 322 о чотири години а поїзд поспішний ч. 7 і поїзди особові ч. 311 і 316 більше менше дві години. Перешкоду усунено того самого дня о 11 год. перед полуднем. З людий нїкому не стало ся нїчого.

— **Нещасливі пригоди на зелїзницях.** Дня 5 с. м. около 7 год. вечером в часї пересуваня возів на стациї зелїзничій в Подволочисках дістав ся робітник зелїзничий Юліян Лис, літ 29, в наслїдок посовгненя межи стовчаками двох возів, котрі ушкодили єму клїть грудну. Після ореченя лїкаря зелїзнчого ушкодженє Лиса було легко, яке зробило лиш на тиждень нездібним до роботи. Тимчасом Лисови вже на другий день так погіршило ся, що его в непритомнім стані відвезено до шпиталю в Тернополи. — На шляху зелїзничім межи Лавриковом а Добрусином наїхав сими днями поїзд особовий ч. 2254 на 19-лїтного Романа Гаруна з Городзова равского повіта. Гарун згинув на місци. Кажуть однак, що Гарун в самоубийчім намірі кинув ся сам під надходячий поїзд.

— **Розбишацкий напад.** У Львові дальше вже й дома не буде чоловік безпечний від розбишаків, як показує слїдуюча подія. Оногди вечером около 8 год. люди, що переходили ул. Николая, зачули голосний крик з вікна II поверха каменицї ч. 8, взиваючий на поміч. В одній хвили зробило ся збіговиско а ті відважнїйші, що вбігли до каменицї, переконали ся, що то якийсь розбишака напав на мешканє властителя тої каменицї п. Бардаха в цїли рабунку. Він задзвонив до дверий, а коли єму отворила п. Бардахова, розбишака вдарив єї з цілої сили в груди так, що она аж перевернула ся. Не стратила однак притомности і наробила крику а коли люди збігли ся розбишака вже не було.

— **Намірене убийство і самоубийство.** В Славутині на фільварку Краснолїся, пов. Підгайцї дня 3 марта с. р. 21-лїтний Володимир Юхнович, в намірі убийства стрілив до служницї і тяжко єї

батька. Що ночи виходив він на верх тої башти і оглядав небо під проводом мудрого Сембобіта.

— Небесні фіґури служать знаками нашої долї — говорив єму Сембобіт.

А цар відповів:

— Треба признати, що ті знаки дуже не ясні. Однак студиюючи їх, я вже не думаю про Балкиду і се вже велике добро.

Між иншими користними річами маґ відкрив єму те, що зьвізна так як гвізде прикованї до небосклону і є пять планет, між якими Бель, Мероданх і Небо мужеского роду а Сін і Мілїтта жіночого.

— Срібло відповідає Сінови, се є Місяць — говорив він дальше, — зелїзо — Меродахови, — олово — Белю.

І лагідний Валтазар думав:

— А наука менї потрібна. Поки що я студиюю астрономию і не думаю ні про Балкиду, ні про що инше. Наука користна; она не дає людям думати. Сембобіт научи мене науки, що вбиває людскі чутя, я підійму тебе понад цїлим народом.

І Сембобіт учив царя мудрости.

Він викладав єму астрономию після наук Астрампсіхода, Обрія і Паката. Оглядаючи дванайцять сонячних храмів, Валтазар ще менше думав про Балкиду.

Менекра побачивши се дуже тїшив ся тим.

— Признай ся царю — сказав він раз — що в цариці Балкиди під золотою одежию козячі ноги!

— Звідки взяв ти таку дурницю? — спитав цар.

— То загальний голос царю і в Саві і в Етіопії. Всї певні, що в цариці Балкиди волохаті коліна і чорні подвійні копита місто ніг.

Валтазар здвигнув плечима. Він знав, що колїна і ноги Балкиди були подібні до ніг инших жінок і дуже гарні в своїм викінченю.

То все таки та думка затроювала єму спомини про ту, яку він так любив. Він начеб докоряв їй, що єї краса могла бути споганена в понятю тих, що єї незнали. На думку, що він був з жінкою, дійстности дуже гарного укладу, яка однак уважала себе за диво — єго брала правдива досада і він не хотів більше бачити Балкиди.

Валтазар був чистий душею, однак любов дуже примхувате чутє.

Від того дня цар робив великі успіхи в маґії і астрольоґії. Він був незвичайно понятливий в огляданю небесних сьвітил і ворожив зі зьвізд долю не гірше як Сембобіт.

— Сембобіте — сказав він — чи ручиш ти головою за правдивість моїх гороскопів?

— Царю, наука не помиляє ся, та мудрці все помиляють ся.

Валтазар мав з природи ясний розум. Він говорив:

— Правдиве тілько то, що божеске, а божеске закрите перед нами! Ми на дармо шукаємо правди. Та я відкрив на небі нову зірку. Она прегарна, она неначе жива і коли она блимає, менї здає ся, що небесне око дивить ся на нас ласкаво. Я майже чую, як она мене кличе. Тричи щасливий той, хто вродив ся під тою зіркою! Сембобіте! диви який погляд кидає на нас те ніжне прегарне сьвітло.

Та Сембобіт не бачив зьвізди, тому що не хотів єї бачити. Він був старий і учений і не любив новин.

І Валтазар оден в нічній тишині повтаряв: — щасливий, щасливий, щасливий буде той, хто вродив ся під тою зіркою!

V.

По цілїй Етіопії і по сусідних краях розійшла ся вістка, що цар Валтазар покинув Балкиду.

Коли ся вістка прийшла до савскої землї, Балкида розгнївала ся так, начеб єї хто зрадив. Она побігла до комаґеньского царя, що живучи в савский землї перестав думати про своє царство, і кликнула до него:

— Друже! Чи чув ти новину? Валтазар більше менє не любить.

— Чиж не однаково, — сказав усьміхаючись цар, — коли ми любимо ся.

— Та хиба ти не відчуваєш, як обидив мене той чорноскірець!

— Ні! — відповів комаґеньский цар, — я не відчуваю.

Она з гнївом прогнала царя і наказала свому головному міністрови приладити все на дорогу до Етіопії.

— Ми виберемо ся таки нині в ночи, — сказала она. — Я скажу відрубати тобі голову, коли все не буде готове до заходу сонця.

Потім лишившись сама одна, стала ридати. „Я люблю его! Він мене більше не любить, а я его люблю!" — зітхала она щирим серцем.

Одного разу в ночи Валтазар з башти, звідки оглядав чудову зьвізду, кинув зором на землю і побачив довгу чорну смужку, що вила ся далеко по пісковій пустини неначе войско муравлів. Не забаром то, що здавало ся муравлями виросло і цар міг розрізнити коний, верблюдів і слони. Коли каравана на-

зранив, а відтак одним вистрілом з револьвера відобрав собі житє. Тяжко ранену служницю відвезено до шпиталю в Підгайцях. Причиною сего вчинку мала стати заздрістна любов.

— **Про відкритє полудневого бігуна** подає Амундзен слідуючі подробиці: Дня 1 лютого 1911 розпочали ми працю на Далекім Полудни. Дня 1-го цьвітня заложили ми три склади з провіянтом разом 4.100 кільоґрамів. Найнизша температура була дня 13 серпня і виносила 53 степенів морозу. Дня 8 вересня в числі 8 людий на 7 санках з 90 псами і запасом поживи на 4 місяці пустились ми в дорогу до бігуна.

Позаяк від сего часу температура день в день спадала, що особливо псам давало ся відчувати, то ми вернули до хати зі снігу. Дня 20-го жовтня розпочали ми знов похід. Виправа складала ся з 5 людий на 4 санках з 52 псами і запасом поживи на 4 місяці. Дня 17 падолиста дійшли ми до 85 степеня полудневої ширини і заложили там головний склад. Терен, на котрий ми видобули ся, видавав ся непроходимий; були на нім гори доходячі до висоти 10.000 стіп, а в полудневім напрямі були ще й висші. Ми мусїли обходити ті гори та широкі розколини і пропасти, які там розтягали ся.

Дня 1 грудня перейшли ми через ледове поле попериване численними дїрами. Снїг порушав ся тут мов крига на озері, земля дуднїла під ногами. Похід через той терен був дуже трудний. Запав один чоловік і кілька псів. Лещетів не могли ми там уживати; за то хосенними показали ся специяльно зладжені ледові санки. Той терен назвали ми „Таночним сальоном чорта“. Дня 2 грудня дійшли ми під 87 степенем 40 мін. до найбільшої висоти 10.750 стіп понад уровенем моря. Обчисленя дня 8 грудня виказали, що знаходимо ся на 88 степени 16 мінут полудневої ширини. Перед нами виднів ся гладкий терен. Дня 13 грудня дійшли ми до 89 степ. 45 мінут; на другий день повинні ми були дійти вже до самого бігуна.

Дня 14 грудня подув легкий вітер з полудневого сходу, температура виносила 23 степенів морозу. О 3 год. задержали ся ми, бо після обчислень дійшли вже до цїли. Ми вивісяли шовкову норвеску хоругов і назвали той величезний простір, на котрім лежить бігун, краєм короля Гакона VII. Єсть то тепер плоский одностайний. В протягу полудня перешукали ми той край на просторі 8 кільометрів.

День 16 грудня перебули ми приятно в сьвітлї сонця. Чотирох участників виправи займали ся через цїлий день спостереженями. Одно річ певна, що ми на полудневім бігуні, як то лиш можна ствердити знарядами, які маю до розпорядимости а то секстантом і штучним овидом. Обходимо ту точку на кілька кільометрів, ставимо мале шатро і застромлюємо норвеґску хоругов і стяг корабля „Фрам“. Шатро назвали ми домом бігуновим. Віддаль его від зимової кватири виносить 1400 кільометрів, отже ми робили на день пересічно 25 кільометрів. Дня 17 грудня пустились ми підчас красного времени вертати назад. Ще в протягу грудня вернули ми на двох санках з 11 псами до зимової кватири.

Нинї наспіла з Гобарт в Австралії депеша слідуючого змісту: Амундзен заявив, що можливе єсть, що також і Скотт дійшов до бігуна; кватира Скота була віддалена від его кватири на 400 миль. Амундзена засипують ґратуляциями. Він позістане тут, доки аж корабель „Фрам“ не відпливе з тутешної пристанї, відтак буде через місяць їздити по Австралії і виголошувати відчити. Опісля в Буеонос Аірес сяде знов на „Фрам“ і через пролив Берінґ та північне море Ледове поїде до Копенгаґи.

Телеґрами.

Відень 11 марта. Був. міністер війни ґен. піхоти бар. Пітрайх заявляє, що сензацийна вість, яку пустив „Pester Lloyd“, мов би то міністер війни Авфенберг в 1905 р. виготовив мемориял о вмашерованю войск в цїли успокоєня Угорщини і мемориял той передав міністерству війни та що той мемориял знаходить ся перед найтайнїйших документів міністерства, єсть рішучо безосновна.

Константинополь 11 марта. Ухвалою ради міністрів усунено з уряду вірмено-католицкого патріярха Терзіяна, котрого усуненя домагало ся много ісповідників вірмено-католицкої церкви.

Константинополь 11 марта. Серби наміряють оснувати народно-політичний клюб.

— **Пекін** 11 марта. При акті установленя Юаншікая тимчасовим президентом були присутні також делеґати армії і фльоти, кругів торговельних і много чужинців. Посольства заграничні не були репрезентовані. Юаншікай був в мундурі войсковім. Він відчитав слідуючу заяву: Позаяк утворено републику, треба богато діл доконати. Буду вірно старати ся попирати розвиток републики і усунути некористи абсолютної монархії; буду берегти приписи конституциї, працювати для добра краю і старати ся сполучити пять рас, з котрих складає ся наш нарід. Коли збори народні виберуть постійного президента, уступлю. Присягаю то перед хіньскою републикою.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені під черкненем числ мінутових.

Відходять зі Львова

з головного дворця:

До Кракова: **12·35**, **3·40**, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30 11·10.

*) до Ряшева, §) від ¹/₈ до ¹⁵/₉ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·15**, 8·47, 11·13.

†) до Красного.

До Чернновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, 2·20, **3·05***) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·52, 11·34.

§) Від ¹⁸/₈ до ¹⁰/₉ включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 2·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·35**, **9·09**, 11·32.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50 7·30, **9**, 10·15, **1·35**, **2**, 5·45; 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†, 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·58, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·06.

§) Від ¹⁸/₈ до ¹⁰/₉ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

ближала ся до міста, Валтазар пізнав блискучі шаблї і чорне волося сторожі савскої цариці. Він пізнав також еї і на него напало велике збентеженє. Він почув, що знов зможе еї полюбити. Чудовим блеском сияла на кравнидї зьвізда. А в долї Балкида, що лежала на пурпурових золочених ношах, була маленькою і блискучою як зірка. Валтазар чув, як нелюдска сила тягне его до неї. Однак присилувавши себе, відвернув від неї свій погляд і піднявши очи, побачив знов небесну зірку. І зірка заговорила і сказала єму:

— Слава во вишнїх Богу, на земли мир, в чоловіках благоволеніє. Возьми миро тихий царю Валтазаре, і ходи за мною. Я заведу тебе до ніг Дитятка, що тільки що вродило ся в яслах між ослом і волом. — І та Дитина цар з царів. Він потїшить тих, що шукають потїхи. Він кличе тебе до себе Валтазаре, бо хоч твоя душа також також темна, як твоє лице, за те ти чистий серцем як дїти. Він вибрав тебе за те, що ти терпів і дасть тобі богатство, радість і любов. Він скаже тобі: правдиве щастє коли виречет ся его. Люби мене і люби в мені кожде сотворінє, бо тільки я один — любов.

По тих словах по темнім лици царя розлив ся наче сьвітло божественний спокій.

Зворушений слухав Валтазар зірки. І почув як в нїм відбуває ся відродженє. Разом з ним кланяли ся зірці простерті на камінях Сембобіт і Манекра.

Цариця Балкида поглядала на Валтазара. Она зрозуміла, що нїколи більше не буде любови до неї в тім серцю наповненім божою любовлю. Она поблїдла з досади і сказала каравані вертати назад до савскої землї.

Коли зьвізда замовкла, Валтазар і оба его товариші зійшли з башти на брами мира і цїлою караваною вибрали ся туди, куди вела їх зірка.

Довго ішли они по незвісній земли, а зірка показувала їм дорогу. Одного разу прийшовши на розпутє трох доріг они побачили двох царів з великим двором

Оден був молодий і білий на лици. Він привитав Валтазара і сказав єму:

— Мене називають Гаспар. Я цар і везу золото в дарі Дитинї, що народила ся в юдейскім Вефлеємі.

По нім виступив другий цар. Він був старий і біла борода спадала на его груди.

— Мене називають Мельхіором — сказав він. — Я цар і везу ладан божій Дитинї, що буде учити людий правди.

— Я іду також туди, куди і ви — відповів Валтазар — я побідив у собі тїло і зьвізда заговорила до мене.

— А я побідив гордість — сказав Мельхіор — і тому мене покликали.

— Я побідив жорстокість, — сказав Гаспар — і тому іду разом з вами.

І всї ті волхви пішли разом у далеку дорогу. Зьвізда яку они побачили на сходї, провадила їх до місця, де була дитина, стала над нею.

Побачивши, що зьвізда стала они урадували ся в души і війшовши в печеру побачили они Дитину з Марією его матерію і впавши до землї поклонили ся єму.

А отворивши свої скарбницї они привезли золото, ладан і миро, так, як говорить ся в евангелию.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозинського під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).